

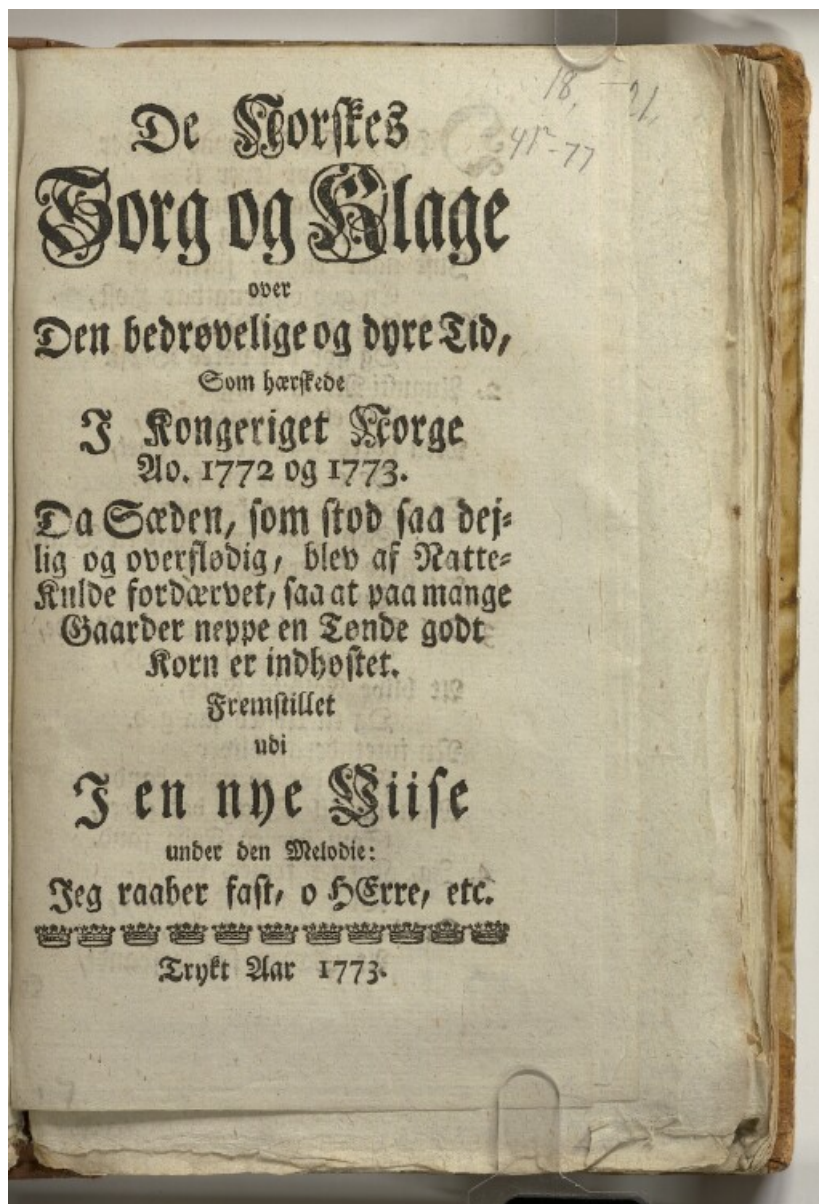
Titel: De Norskes Sorg og Klage over Den bedrøvelige og dyre Tid, Som hærskede i Kongeriget Norge Ao. 1772 og 1773. Da Sæden, som stod saa dejlig og overflødig, blev af Natte-Kulde fordærvet, saa at paa mange Gaarder neppe en Tønde godt Korn er indhøstet. Fremstillet udi I en nye Viise under den Melodie: Jeg raaber fast, o HErre, etc.

Citation: "De Norskes Sorg og Klage over Den bedrøvelige og dyre Tid, Som hærskede i Kongeriget Norge Ao. 1772 og 1773. Da Sæden, som stod saa dejlig og overflødig, blev af Natte-Kulde fordærvet, saa at paa mange Gaarder neppe en Tønde godt Korn er indhøstet. Fremstillet udi I en nye Viise under den Melodie: Jeg raaber fast, o HErre, etc.", i *Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 22, ?, 1773*, s. 1. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/catalog/tfs-texts-2_022-shoot-workid2_022_018/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 22

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

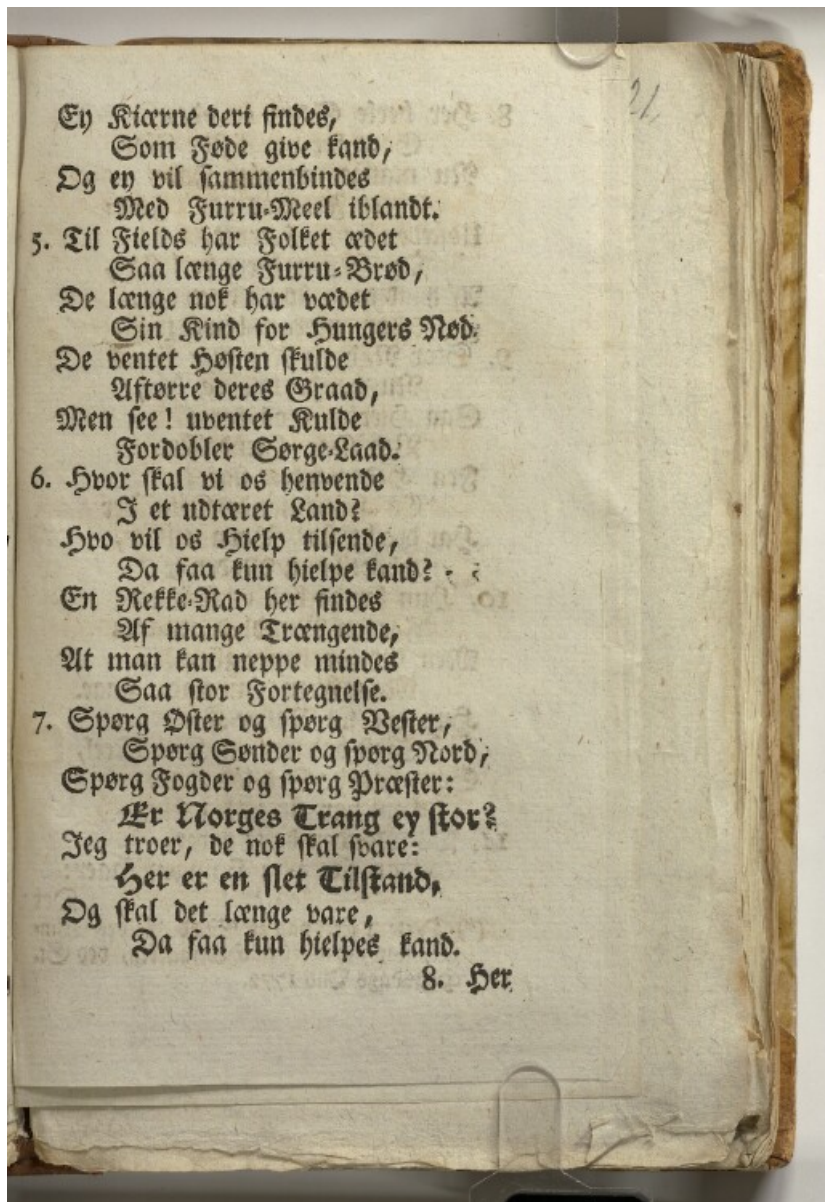
DHerre GUD! hvad Lider
Er det vi lever i;
Med Sorg og Trang vi strider,
Dg ingen Dag er frie.
Just naar enhver formoder
En god og frugtbar Host,
Fordobles Sørge-Noder,
Dg stor blir vores Brøst.

2. Augusti-Maanet tegnet
Til et velsignet Aar,
Men vores Haab det blegnet,
Dg et Aaar vi faaer:
En Natte-Kulde kommer,
Som gjør vort Haab til Vand,
O! store Overdommer!
Du eene hielpe kand!

3. Til Straae blev Jordens Grode,
Der nys sig tegne lod,
At blive Folkets Føde,
Dg til Udsæd saa god.
Nu intet deraf bliver,
Folk det ey nyde kand;
Man nu til Dvæg det giver,
Som derved Føde fand.

4. Ja, Kornet fryser, visner,
At ingen Føde fandt,
Det i vort Hierte isner,
At Sæden saa forsvandt,

Ev

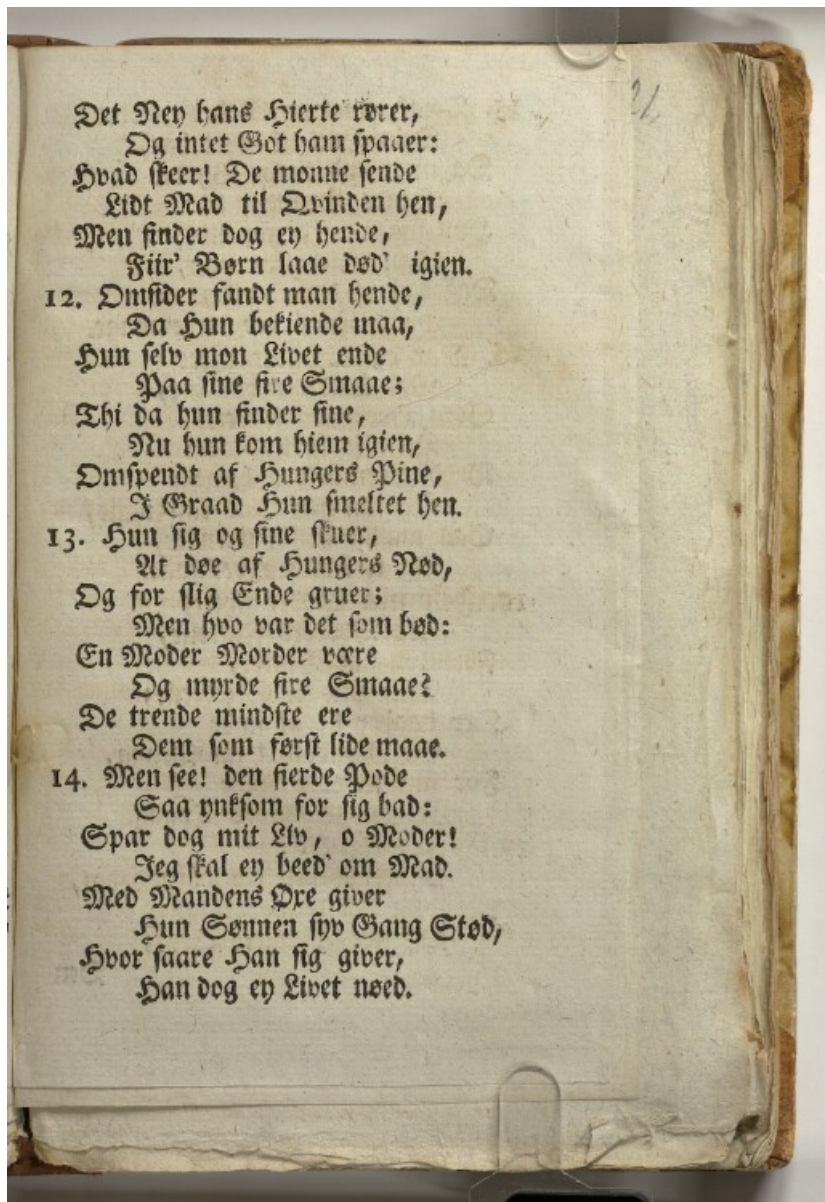

21

Ey Kiærne dert findes,
Som Føde give kand;
Dg ey vil sammenbindes
Med Furru-Meel iblandt:
5. Til Fiolds har Folket ødet
Saa længe Furru-Brod,
De længe nok har vødet
Sin Kind for Hungers Nød:
De ventet Hosten skulde
Ustørre deres Graad,
Men see! uventet Kulde
Fordobler Sorge-Laad:
6. Hvor skal vi os henvende
I et udtøret Land?
Hvo vil os Hielp tilsende,
Da faa kun hielpes kand?
En Nøkke-Nad her findes
Af mange Trængende,
At man kan neppe mindes
Saa stor Fortegnelse.
7. Spørg Øster og spørg Vester,
Spørg Sønder og spørg Nord;
Spørg Fogder og spørg Præster:
Er Norges Trang ey stor?
Jeg troer, de nok skal svare:
Her er en slet Tilstand,
Dg skal det længe vare,
Da faa kun hielpes kand.
8. Her

8. Her heele Sogn er øde,
Som før var i stor Flor,
Nu mange mangler Føde,
Hvor Forraad var i Stor:
Udsæden er fordærvet,
Og Hesten blev heel slæt,
Af hvad man surt erhærvet,
Man ey kan blive mæt.
9. Stor Nød og Jammer høres
Nu haade hist og her,
Eaa Hiertet i os røres
Bed siige Hændelser.
Fra Hedemarken siges,
En Huusmands-Kone der
Har dræbt siir' Børn tillige,
Hvortil hun Moder er (*).
10. Hun længe har omstrippet
For en Mundbid at faae;
Men det for hende glippet,
Naar hiem tomhændet gaar.
Hun hos sin Naboe-Kone
Sidst bad om en Klib Meel,
Som haarde Død lod tone:
Hun har sit nedig selv.
11. Da Manden dette horer,
Han saa paa Tungen faar:

Det
(* Dette er skeet paa et Stad, kaldes Winger, som grændser til Hedemarken, ved St. Hansdags Tiid 1772.

21

Det Noy hans Hjerter rører,
Dg intet Got ham spaaer:
Hvad skeer! De monne sende
Lidt Mad til Qvinden hen,
Men finder dog ey hende,
Siir' Born laae død' igien.
12. Omfider fandt man hende,
Da Hun bekiende maa,
Hun selv mon Livet ende
Paa sine fire Smaae;
Thi da hun finder sine,
Nu hun kom hjem igien,
Ompendt af Hungers Pine,
I Graad Hun smeltet hen.
13. Hun sig og sine skuer,
At doe af Hungers Nød,
Dg for sig Ende gruer;
Men hvo var det som bød:
En Moder Morder være
Dg myrde fire Smaae?
De trende mindste ere
Dem som først lide maae.
14. Men see! den tierde Pøde
Saa ynksom for sig bad:
Spar dog mit Liv, o Moder!
Jeg skal ey beed' om Mad.
Med Mandens Dre giver
Hun Sennen syv Gang Stod,
Hvor saare Han sig giver,
Han dog ey Livet nøed.

15. Tænk, naar en Moder myrder
Dem Hun til Livet bar,
Da meer end tunge Byrder
Hende omringet har.
Hun faaer vel derfor lide,
Man tviler ikke paa,
Dog kan vi deraf vide,
Hvad Naar her være maae.
16. Man ogsaa andet mere
Vel kunde nævne her,
Som Dverfled vil være,
Da alle bekendt er:
Brodskurven høit ophænger
Dg saa den kun kan naae,
Saa mange heilig trænger,
Dg ej kan Brodet faae.
17. Folk ifra Landet flytter
For Brodets Fattelse,
Forlader sine Hytter,
Læer ind til Stæderne;
Der haaber de at finde
En Mundbid i sin Trang,
For sine Brodet vinde
I Hungers store Evang.
18. I fede-rigest Egne
Omkring ved Guldbrandsdal,
Maa nu saa mange blegne,
Dg lide Hungers Dval;

Den

21
Den Nød som Norge trykker Er u-ud-
sigelig, Dg mange slags Ulykker Bilde-
af reise sig.

19. Dog har Monarkens Naade Søgt
Middel derimod; Han søger Normænds
Baade, Dg er mod dem saa god: Han
Premier udsætter For dem, som kommer
her Med Havre, Byg, og lætter Nu Lan-
dets Trang i fær.

20. Kartofler ogsaa hører I Premier-
nes Lav, For dem, som hld henfører En
Quantitet deraf. De tienlig er til Fode,
Som og til Meel og Brød; De kan paa
Kornet bøde, Dg lindre Hungers Nød.

21. O Patrioter! stræber, Befordrer
Kongens Aigt, At Nød en Nordmand
dræber, Dg blive odelagt! Det er Dan-
Kongens Billie Med sine Premier, Han
Landets Trang vil stille, Som haver
Norge fær.

22. Sid hver som Evne haver Vil
følge Kongens Spor, Dg det saaledes
laver, Hans Hensigt Fremgang faaer. • •
Prints Fridrik ogsaa stræber, At søge
Norges Vel, Den Falske selv sig dræber,
Som søger dets Uffaal.

23. Bettenterne Han lover, At see paa
Singrene, Saa ingen sig nu vover, At e-
gen.

gennyttig tee. Han har de Norske Kiære,
Dg Han en Præses vil I deres Sælskab
(*) være. Vi har Tillid dertil:

24. Han Norge har i Minde, Dg det
forglemmer ey. Vi Trost i Smerter
finde Ved dette Contrafey. For Kon-
gen, Landets Fader, Prints Fridriks
Kiærlighed, Dog aldrig aflader, At
nævne vor Fortræd. . .

25. Vi Kongens Gunst kan haabe,
I vores Trang og Dval; Lad os kun Gud
anraabe, Han den forlindre skal! . . .
O GUD! formild vor Plage! Send Red-
ning i vor Nød, Da Mængden nu maae
klage: At de har intet Brød. . .

26. Vi troster os i Nøye, At Kongen
har os kiær, Han tørrer Graad af Øye,
Dg Omfarg for os bær. Han Mynten
os igiengiver, Dg tar os i Forsvar, Han
vores Fader bliver, Som Han og været
har.

20. Det kan vort Haab oplive I vo-
res Sorg og Brost, Naar vi derhos til-
lige I Gudsord søger Trost. Det bødre
Lider bliver, Naar Nøden synes storst. Vi
os til GUD hengiver, Saa kom-
mer Hielpen vist.

(*) Det Kongel. Norske Videnskabers.

